

Arrest

**nr. 62 185 van 26 mei 2011
in de zaken RvV X en X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoekster), die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en X (verzoeker), die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, van 8 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en van de bevelen tot terugbrenging van 8 maart 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN DER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Op dezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van zijn hoedanigheid van echtgenoot van verzoekster.

1.2. Op 25 oktober werd er ten aanzien van verzoekster door het betrokken gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten getroffen aangezien verzoekster de gevraagde stukken niet had ingediend. Deze beslissing werd betekend op 5 november 2010.

1.3. Op 8 december 2010 dient verzoekster via de gemeente verscheidene stukken in ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

1.4. Op 22 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing werd betekend op 21 maart 2011.

Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 23072011 door K.N.(...)van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing:

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 23./07.2010.

Betrokkene legde niets voor ter staving van haar aanvraag, waardoor de gemeente op 25.10.2010 besliste tot een bijlage 20 zonder bevel, betekend aan betrokkene op 5.11.2010. Daarmee kreeg betrokkene een extra maand de tijd om alsnog stavingsstukken voor te leggen. Betrokkene liet opnieuw na dit binnen de gestelde en kwam pas om 8.12.2010 met een aantal documenten aanzetten nl. met een bijlage 19bis van bvba Ozie(einddatum 7.10.2010, 12u/week), met loonfiches van augustus en september 2010, met een formulier C1 waarbij betrokkene werkloosheidsuitkering aanvroeg als aanvulling fulltime, een inschrijving bij actief interim, contracten bij bvba Ozie: één met einddatum 8.09.2010 en één met einddatum 7.10.2010, VDAB attesten waaruit blijkt dat betrokkene sinds 26.05.2010 als werkzoekende is ingeschreven en opnieuw sinds 3.08.2010

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds binnen de gestelde termijn van drie maanden kennelijk over een aantal documenten beschikte ter staving van haar aanvraag, maar die niet heeft voorgelegd. Daardoor kwam ze de afspraak niet na binnen de drie maanden de nodige documenten voor te leggen en kan bijgevolg de ten gronde beoordeling van de voorgelegde documenten nu pas gebeuren.

Op het moment dat ze de documenten voorlegde, waren ze reeds achterhaald. De tewerkstelling was reeds beëindigd Het betrof hier trouwens marginale tewerkstelling want alhoewel de bijlage 19bis en de arbeidscontracten het hebben over 12 uur per week, moet aan de hand van de loonfiches worden vastgesteld dat deze uren in de praktijk niet gepresteerd werden.

Op basis van achterhaalde marginale tewerkstelling kan het recht op verblijf niet worden toegekend (art. 50, §2, 1° van het KB van 8.10.1981).

Betrokkene is wellicht in de praktijk heden werkzoekende. Enig recent bewijs van inschrijving bij de VDAB voegde betrokkene echter niet toe toen ze op 8.12.2010 uiteindelijk kwam aanzetten met de bewijsstukken aangaande haar activiteiten, noch enig bewijs dat ze de een reële kans op tewerkstelling maakt. Een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor kan moeilijk als een afdoende bewijs dienaangaande worden beschouwd, omdat zo'n inschrijving geen enkele garantie inhoudt aangaande een toekomstige tewerkstelling. Vandaar dat betrokkene evenmin als werkzoekende de verklaring van inschrijving kan genieten (art. 50 §2,3° van het KB van 08.10.1981)."

1.5. Op 8 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd betekend op 21 maart 2011.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D.M. (...) van Turkse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980: 'De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan'.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet langer voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980: 'als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Betrokkene deed een aanvraag in functie van zijn echtgenote. Aangezien het recht op verblijf aan de echtgenote geweigerd werd op 22.02.2011 door Lang Verblijf, is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen en kan aan betrokkene bezwaarlijk nog een recht op verblijf worden toegestaan.

1.6. Met betrekking tot de twee minderjarige kinderen van verzoeker en verzoekster trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 8 maart 2011 twee bevelen tot terugbrenging. Zij werden betekend op 10 maart 2011.

Zij vormen de derde en vierde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

- "In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 23072011 door K.N. (...) van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan D.M.(...) bevel gegeven de genaamde D.H.(...) van Nederlandse nationaliteit,(...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verbluf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 21."

- "Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan D.M. (...) bevel gegeven de genaamde D.E. (...) van Nederlandse nationaliteit, (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7,1,2° van de wet van 15.10.1980: het legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen, opgesteld naar aanleiding van het annulatieberoep dat door verzoeker werd ingediend tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing het volgende op:

*“Verzoeker ontwikkelt geen middel dat gericht is tegen de bestreden beslissingen.
De vordering is niet ontvankelijk.”*

2.2. De Raad acht het beroep van verzoeker onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de derde en vierde bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet het voorwerp uit van deze beslissingen en verzoeker treedt blijkens zijn verzoekschrift niet op als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen. Tegen deze beslissingen worden ook geen middelen ontwikkeld.

2.3. Aangezien de tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing en gelet op het gestelde in punt 2.4., aanvaardt de Raad dat verzoeker ten aanzien van de tweede bestreden beslissing een middel ontwikkelt dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Het door verzoeker ingestelde beroep is deels ontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij voor zover het ingesteld werd door verzoeker, is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. Verzoekster diende een annulatieberoep in tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker diende een afzonderlijk annulatieberoep in tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Aangezien de eerste en tweede bestreden beslissing nauw samenhangen en de verzoekschriften nagenoeg identiek zijn opgesteld, worden de beroepen waarop zij betrekking hebben, gevoegd. In het verzoekschrift ingediend door verzoeker leest de Raad dat verzoeker opmerkt *“(…) dat dit geschil verknocht is met het geschil door Mw. K. aanhangig gemaakt, dermate dat verzoeker zich niet verzet dat beide dossiers worden samengevoegd.”* Ter terechtzitting uit de verwerende partij hieromtrent geen opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpen verzoekers de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40, §4, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) 1. schending van de wel betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 3 van de wet van 29.07.1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (RVST 04.03. 1960. Brinkhuysen, nr. 769 1. RVST. 30.09.1960. Janssens. nr. 8094. RVST 23.11.1965. Stad Oostende, nr 11.519.). Dat de dienst Vreemdelingen Zaken ten onrechte geoordeeld heeft dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden. Verzoekster kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken en zij was werkzoekende zodat zij nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980. Aangezien niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht. Op basis van een zeer korte motivering en onvoldoende onderzoek komt tegenpartij tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden.

2. Verzoekster is EU-burger, gezien haar Nederlandse nationaliteit. Zij valt aldus onder toepassing van art. 40§ 4 van de vreemdelingenwet.

Art. 40 § 4 Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt als volgt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Deze bepaling is een omzetting van art. 7 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG

De hoedanigheid van burger van de Unie dient de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten te zijn en verteent degenen onder hen die zich in dezelfde situatie bevinden, ongeacht hun nationaliteit en onverminderd de uitdrukkelijk vastgestelde uitzonderingen, binnen de materiële werkingssfeer van het Verdrag aanspraak op een gelijke behandeling rechtens. Tot de situaties die binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht vallen, behoren die welke het gebruik betreffen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, met name van de in artikel 8 A EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 18 EG) neergelegde vrijheid om op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven. H.v.J. nr. C-224/98, 11 juli 2002 (D'Hoop) <http://curia.europa.eu> (15 juli 2002), concl. GEELHOED, L; J.dr.jeun. 2002, afl. 219, 56 en <http://www.idi.be> (1 juli 2008); JLMB 2002, afl. 37, 1608 en <http://jlm.bi.larcier.be> (29 november 2002); JTT 2002, afl. 840, 433, noot -; Jur.HvJ 2002, afl. 7, 1, 6191, concl. GEELHOED, L; NJB (NL) 2002 (weergave), afl. 36, 1807 en <http://www.nib.nl> (23 oktober 2002); NJW 2002, afl. 1, 19, noot -; Rev.dr.étr. 2002 (verkort), afl. 119, 440; Rec.CJCE 2002, afl. 7, 1, 6191, concl. GEELHOED, L; RW 2003-04 (weergave VERMEERSCH, A.), afl. 6, 235 en <http://www.rw.be> (13 oktober 2003); S.E.W. (Katern) 2002 (weergave), afl. 9, 29, noot -; Soc.Kron. 2003, afl. 6, 272, noot RADERMECKER, C; SEW 2003 (weergave SEWANDONO, I.), afl. 3, 103, noot SEWANDONO. I: TBP 2003 (weergave VAN NUFFEL, P.), afl. 2, 126; T.Vreemd. 2002, afl. 4, 379, noot JADOUL, L

Verder stelt de wet niet dat de werkzoekende beschikbaar dient te zijn voor een voltijdse betrekking. Indien verzoekster inmiddels reeds deeltijds arbeid heeft verricht in twee onderbroken tewerkstellingen aan 12 uur per week, dan toont dit aan dat de inschrijving van verzoekster ter dege kan uitmonden in een betrekking, dermate dat zij tot op heden reële kans maakt op tewerkstelling. Aldus voldoet verzoekster in se reeds aan de voorwaarden van art. 40 § 4, 1°. Verzoekster is in oktober 2010 bevallen, maar is inmiddels opnieuw ingeschreven als werkzoekende, hetgeen normaliter zal uitmonden in minimaal een deeltijdse tewerkstelling. Verzoekster brengt in haar stukkenbundel bewijs bij dat zij nog steeds is ingeschreven als werkzoekende bij de V.D.A.B.

3. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de minister door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, de artikelen 7.3. en 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG schendt, en geen rekening houdt met rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de EG

Verzoekster en haar echtgenoot hebben inderdaad voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij en haar echtgenoot tijdens hun verblijf in België ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van België: haar echtgenoot heen immers vast voltijds werk met een vast loon dat het leefloon van het sociale bijstandstelsel in België ruim overtreft, hetgeen wordt bewezen aan de hand van de loonbrieven en de arbeidsovereenkomst in hoofde van de echtgenoot van verzoekster. De verwerende partij heeft met deze gegevens geen rekening gehouden / hier niet naar gevraagd doch zonder meer t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen met als gevolg dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster en de beslissing in hoofde van de echtgenoot van verzoekster een schending inhoudt van artikel 7.1. b) en 7.2. Richtlijn 2004/38/EG. Ook indien men de situatie van verzoekster - zoals de bestreden beslissing doet - bekijkt vanuit het perspectief van de EU-werknemer, is de bestreden beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten strijdig met artikel 7.1. a) in samenhang gelezen met artikel 7.2 voor w.b. de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekster en in samenhang gelezen met artikel 7.3. c) in samenhang gelezen met artikel 14.2 en artikel 14.4. a) en b) Richtlijn 2004/38/EG. Samenlezing van al deze artikelen komt hierop neer dat een EU-burger die na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar - verzoekster heeft dergelijke arbeidsovereenkomsten gehad hetgeen bewezen wordt door de bijgebrachte arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeidinterim (stuk 8, 9 en 10) - onvrijwillig werkloos wordt - hetgeen in casu ook het geval is vermits het niet verzoekster ten kwade te duiden is dat zij niet verder kon werken - en zich inschrijft bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening - verzoekster is, zoals blijkt uit het bijgebrachte inschrijvingsbewijs van de VDAB, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 12 en 13) -, de status van werknemer minstens zes maanden behoudt. In casu heeft de verwerende partij deze periode van zes maanden echter niet afgewacht doch heeft de verwerende partij meteen aan verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hetgeen dus strijdig is met artikel 7.1. in samenhang gelezen met artikel 7.2, artikel 7.3.c). en artikel 14.2 en 14.4 a) Richtlijn 2004/38/EG. In elk geval handelt de verwerende partij door het betekenen aan verzoekster en haar echtgenoot van een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te

verlaten in strijd met artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat "...kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van de burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien ...de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld..." Afgezien van het feit dat de echtgenoot van verzoekster inderdaad vast voltijds werk heeft, kan verzoekster inderdaad aantonen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld.

Bovendien is verzoekster, zoals reeds gezegd, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, hetgeen bewijst dat verzoekster inderdaad nog werk zoekt en haar kansen om tewerk gesteld te worden reëel zijn. De bestreden beslissing en de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenoot van verzoekster houdt dus ontegenzeggelijk een schending in van artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG (...).

en: "(...) Verzoekster wenst er in dit kader nog op te wijzen dat de verwerende partij en trouwens ook andere staten reeds meerdere malen zijn veroordeeld door het Hof van Justitie voor dit "automatisch" afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten, aan EU-onderdanen die niet tijdig de nodige documenten voorleggen om hun vestigingsaanvraag te staven. Op de website www.vreemdelingenrecht.be (stuk 22) staat hierover het volgende te lezen; "... Wanneer binnen de 5 maanden geen bewijs van tewerkstelling of zelfstandige activiteit wordt geleverd, zal de vestiging geweigerd worden en wordt een Bijlage 20 afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten. België werd veroordeeld door het Hof van Justitie voor dit "automatisch" afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten, aan EU-onderdanen die niet tijdig de nodige documenten voorleggen om hun vestigingsaanvraag te staven. Volgens het Hof moet België rekening houden met de mogelijke redenen waarom de EU-onderdaan niet de nodige administratieve stappen heeft gezet en nagaan of hij toch niet in staat is aan te tonen dat hij een verblijfsrecht heeft. Een automatisch BGV na een termijn van 5 maanden is dus voortaan uit den boze. Sinds 1 mei 200 kan België sowieso geen verwijderingsmaatregelen meer treffen ten aanzien van burgers van de Unie en hun niet-EU familieleden, omdat Richtlijn 2004/38 nog niet werd omgezet... Richtlijn 2004/38 die uitdrukkelijk bepaalt dat een lidstaat geen verwijderingsmaatregel kan nemen ten aanzien van een burger van de Unie die werkzoekende is zolang deze kan bewijzen dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft om werk te vinden...

In geen geval zal er nog een vaste termijn mogen gebruikt worden waarbinnen de EU-burger werk moet vinden. Het verblijfsrecht van een werkzoekende moet immers geval per geval beoordeeld worden... Verzoekster verwijst daartoe naar de volgende arresten van het Europees Hof van Justitie: arrest C-292/89 d.d. 26.02.1991: " De bepalingen van het gemeenschapsrecht inzake het vrije verkeer van werknemers staan niet in de weg aan een wettelijke regeling van een Lid-Staat, die bepaalt dat een onderdaan van een andere Lid-Staat die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden - met de mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk geeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonde dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden." arrest C-171/95 d.d. 23.01.1997: "Artikel 6, lid 1, derde streepje, van besluit nr WO van de Associatieraad van 19 september 1980, betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, moet aldus worden uitgelegd, dat een Turks werknemer die gedurende meer dan vier jaar legaal op het grondgebied van een Lid-Staat heeft gewerkt, vrijwillig besluit zijn arbeid op te geven om in dezelfde Lid-Staat nieuw werk te zoeken en er niet in slaagt onmiddellijk een andere arbeidsverhouding aan te gaan, recht heeft gedurende een redelijke termijn in de Lid-Staat te verblijven om nieuwe arbeid in loondienst te zoeken, voor zover hij tot de legale arbeidsmarkt van de betrokken Lid-Staat blijft behoren en, in voorkomend geval, de voorschriften van de in die staat vigerende regeling naleeft, bij voorbeeld door zich als werkzoekende in te schrijven en zich ter beschikking van het arbeidsbureau te stellen. Het staat aan de betrokken Lid-Staat en, bij gebreke van een regeling dienaangaande, aan de aangezochte nationale rechter om een dergelijke redelijke termijn te bepalen die evenwel toereikend moei zijn om de reële kansen van de belanghebbende om nieuwe arbeid te vinden niet in gevaar te brengen." - arrest C-344/95 d.d. 20.02.1997: "Door onderdanen van andere Lid-Staten die in België werk zoeken, te verplichten het grondgebied na een termijn van drie maanden te verlaten, ...is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 48 EG-Verdrag en richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap, "arrest C-408/03 d.d. 23.03.2006: "a) Door bij de toepassing van richtlijn 90/364 op de onderdanen van een lidstaat die aanspraak maken op rechten die voortvloeien uit die richtlijn en uit artikel 18 EG, de inkomsten van een in de lidstaat van ontvangst wonende levensgezel buiten beschouwing te laten wanneer niet voor de notaris een overeenkomst met een bijstandsclausule is gesloten, is het Koninkrijk België de krachtens voornoemd artikel 18 EG en voornoemde richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen; b) Door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van

de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365. " Door aan verzoekster en haar echtgenoot automatisch - zoals in casu is gebeurd - de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten, schendt de bestreden beslissing de hiervoor vermelde interne en Europese wetgeving en rechtspraak. Artikel 7.3. van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: ...c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden(...)."

- Artikel 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

c) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

d) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld. (...)"

In zijn arrest C-408/03 van 23 maart 2006 heeft het Hof van Justitie van de EG het volgende bepaald: "(...) 67 Met haar tweede grief nu verwijt de Commissie de Belgische wetgeving dat, wanneer de onderdaan van een lidstaat niet binnen een bepaalde termijn de voor de afgifte van de verblijfskaart vereiste documenten overlegt, dit automatisch leidt tot de afgifte van een bevel tot verwijdering. 68 Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. 69 Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt. 70 In dit verband is het irrelevant dat bevelen tot verwijdering in de praktijk niet onmiddellijk worden uitgevoerd. De Belgische wetgeving, met name de artikelen 45, 51 en 53 van het KB, bepaalt na welke termijnen de bevelen tot verwijdering uitvoerbaar worden. Hoe dan ook, het feit dat de bevelen tot verwijdering beweerdelijk relatief van aard zijn, neemt niet weg dat die maatregelen onevenredig zijn aan de ernst van de inbreuk en de burgers van de Unie ervan kunnen afhouden om hun recht op vrij verkeer uit te oefenen. 71 Gelet op een en ander, moet de tweede grief van de Commissie gegrond worden verklaard. 72 Vastgesteld moet dus worden dat het Koninkrijk België (...) door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365."

Het bovenvermeld geciteerd arrest van het Hof van Justitie heeft weliswaar betrekking op artikel 2 van de richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365, maar voormelde richtlijnen werden als het ware "opgeslorpt" door richtlijn 2004/38/EG, die blijkens zijn vierde inleidende considerans tot doel heeft de sectorale en fragmentaire benadering van het recht van vrij verkeer en verblijf te verhelpen en de uitoefening van dit recht te vergemakkelijken, door voormelde richtlijnen samen met een aantal andere reglementaire bepalingen te gieten in één enkel wetgevingsbesluit. In deze dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat automatisch door de gemachtigde van de minister werd uitgereikt, nadat hij vastgesteld had dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer, strijdig is met artikel 7.3. en 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG.

Door de automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster, voorzien in artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, kan er immers geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de verzoekster de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het

feit dat zij eventueel toch in staat is aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht haar verblijfsrecht afhankelijk stelt. De automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat niet uitgesloten wordt dat er een verwijderingsmaatregel getroffen wordt ten opzichte van een burger van de Unie die kan bewijzen dat hij nog immer werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld, wat strijdig is met artikel 14.4. van richtlijn 2004/38/EG of dat een burger van de Unie zijn status van werknemer verliest, ook al voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 7.3. van richtlijn 2004/38/EG.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 4421 van 3 december 2007 in de zaak X / II zoals gevoegd in bijlage.

Voldoende bestaansmiddelen

Art. 40 § 4 2°: hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

De echtgenoot van verzoekster geniet een voltijds inkomen in Nederland en voldoet aan alle sociale plichten vanuit zijn tewerkstelling. Verder heeft verzoekster zelf een nummer bij de R.S.Z. en zal verzoekster bij tewerkstelling volledig in aanmerking komen als sociaal verzekerde.

Dhr. (D.) brengt zijn loongegevens bij van de afgelopen maanden, te weten;

- December 2010	(netto)	€1.401,40
- Januari 2011	(netto)	€1.650,47
- Februari 2011	(netto)	€1.594,65

Verder geniet Dhr. (D.) een vakantietoeslag van 8% op zijn loon volgens de verklaring van zijn werkgever."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij beslissing van 25 oktober 2010, bij toepassing van artikel 51§2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in hoofde van verzoekster werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren omdat zij binnen de gestelde termijn niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden.

Er werd haar een bijkomende termijn gegeven, tot 5 december 2010, om alsnog de vereiste documenten over te maken. Er werd uitdrukkelijk gesteld dat indien zij een inschrijving wenst als werkzoekende, zij een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven diende voor te leggen en het bewijs dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoekster kreeg kennis van die beslissing op 5 november 2010. Zij legde volgende documenten voor, die op 9 december 2010 werden overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken:

- Werkgeversattest
- Intentieverklaring inschrijving bij actief interim
- Arbeidsovereenkomst dienstencheques van 9/8/ tot 8/9/2010, 12 u per week en van 9/9/2010 tot 7/10/2010, 12 uur per week
- Inschrijvingsbewijs VDAB werkzoekend en geen uitkering 26/05/2010
- Idem werkloos vanaf 3/08/2010
- Aangifteformulier om werkloosheidsuitkering te krijgen bij de RVA

Het verslag van samenwoning van 9 december 2010 was positief en werd gelijktijdig met de samenstelling van het gezin op 11/1/2011 overgemaakt. (daaruit bleek geboorte op 13.10.2010 van kind (E.)).

Met verwijzing naar artikel 51 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd het verblijf bij beslissing van 22 februari 2011 geweigerd.

Artikel 51 § 3, derde lid voormeld, luidt als volgt:

"§ 1.- De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

§ 3.- In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."

Artikel 50 van hetzelfde koninklijk besluit bevat o.m. volgende bepalingen die rechtstreeks van toepassing zijn op verzoekster:

"§ 1.- Een burger van de Unie die zijn burgerschap bewijst overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, kan bij de gemeente een verklaring van inschrijving aanvragen door middel

van de bijlage 19. Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister. § 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken : 1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer;

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgd of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

In de bestreden beslissing worden de door verzoekster, na het verstrijken van de ten overvloede toegekende bijkomende termijn, overgemaakte stukken getoetst aan de wettelijke bepalingen. Er wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom die documenten niet voldoen aan de gestelde voorwaarden. De feitelijke gegevens waarnaar verzoekster ter gelegenheid van de thans voorliggende procedure verwijst, waren niet aangetoond en konden niet worden afgeleid uit de voorgelegde documenten.

Verzoekster weerlegt de motivering niet dat de voorgehouden prestaties zoals ingevuld op de bijlage 19bis niet werden gepresteerd, zoals kan worden opgemaakt uit de loonfiches.

Nog minder weerlegt zij dat aan de hand van de op 9 december 2010 overgemaakte stukken aantoonde een enige garantie te hebben op tewerkstelling.

Terwijl zij zich beroept op artikel 40 §4, 2° weerlegt zij evenmin te hebben aangetoond, ten tijde van de bestreden beslissing, dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt via het inkomen dat haar echtgenoot genereert uit arbeid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

De verwerende partij leidt uit de feiten die verzoekster aanvoert af dat zij geen belang heeft bij de thans voorliggende vordering. Zij toont immers niet aan als zou de bestreden beslissing niet op correcte feitelijke en juridische basis zijn genomen. Anderzijds lijkt zij zich ten tijde van het indienen van de thans voorliggende vordering in een situatie te bevinden die haar op het eerste zicht wel zou toelaten om zich te beroepen op het verblijfsrecht dat wordt voorbehouden aan de EU burger. Nochtans diende zij aan de hand van die gegevens geen nieuwe aanvraag in.

Verzoekster, die niet aantoonde dat ten tijde van de bestreden beslissing die niet anders kon zijn dan wat ze is, toont het rechtens vereiste belang in de thans voorliggende vordering niet aan.

Niet alleen ontbeert zij het rechtens vereiste belang omwille van de kennelijke ongegrondheid van de vordering, doch tevens als gevolg van de vaststelling dat zij nalaat haar verblijfssituatie recht te zetten op basis van de nieuwe gegevens die zij aanvoert."

3.3. Verzoeker betoogt als volgt:

"(...) 1. schending van de wel betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 3 van de wet van 29.07.1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (RVST 04.03. 1960. Brinkhuysen, nr.

769 1. RVST. 30.09.1960. Janssens. nr. 8094. RVST 23.11.1965. Stad Oostende, nr 11.519.). Dat de dienst Vreemdelingen Zaken ten onrechte geoordeeld heeft dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden. Verzoekster kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken en zij was werkzoekende zodat zij nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980. Aangezien niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht. Op basis van een zeer korte motivering en onvoldoende onderzoek komt tegenpartij tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden.

2. Dat het statuut van verzoeker afhangt van het verblijfsstatuut van zijn echtgenote in België. Dat Mevrouw (K.) beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing, haar betekend; dat dit geschil verknocht is met het geschil door Mw. (K.) aanhangig gemaakt, dermate dat verzoeker zich niet verzet dat beide dossiers worden samengevoegd.

3. Dat verzoeker van oordeel is dat ten onrechte een weigeringsbeslissing werd betekend aan Mw. (K.) met bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw (K.) is EU-burger, gezien haar Nederlandse nationaliteit. Zij valt aldus onder toepassing van art. 40§ 4 van de vreemdelingenwet.

Art. 40 § 4 Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt als volgt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Deze bepaling is een omzetting van art. 7 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG

De hoedanigheid van burger van de Unie dient de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten te zijn en verleent degenen onder hen die zich in dezelfde situatie bevinden, ongeacht hun nationaliteit en onverminderd de uitdrukkelijk vastgestelde uitzonderingen, binnen de materiële werkingssfeer van het Verdrag aanspraak op een gelijke behandeling rechtens. Tot de situaties die binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht vallen, behoren die welke het gebruik betreffen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, met name van de in artikel 8 A EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 18 EG) neergelegde vrijheid om op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven. H.v.J. nr. C-224/98, 11 juli 2002 (D'Hoop) <http://curia.europa.eu> (15 juli 2002), concl. GEELHOED, L; J.dr.jeun. 2002, afl. 219, 56 en <http://www.jdj.be> (1 juli 2008); JLMB 2002, afl. 37, 1608 en <http://ilmbi.larcier.be> (29 november 2002); JTT 2002, afl. 840, 433, noot -; Jur.HvJ 2002, afl. 7, I, 6191, concl. GEELHOED, L; NJB (NL) 2002 (weergave), afl. 36, 1807 en <http://www.njb.nl> (23 oktober 2002); NJW 2002, afl. 1, 19, noot -; Rev.dr.étr. 2002 (verkort), afl. 119, 440; Rec.CJCE 2002, afl. 7, I, 6191, concl. GEELHOED, L; RW 2003-04 (weergave VERMEERSCH, A.), afl. 6, 235 en <http://www.rw.be> (13 oktober 2003); S.E.W. (Katern) 2002 (weergave), afl. 9, 29, noot -; Soc.Kron. 2003, afl. 6, 272, noot RADERMECKER, C; SEW 2003 (weergave SEWANDONO, I.), afl. 3, 103, noot SEWANDONO, I; TBP 2003 (weergave VAN NUFFEL, P.), afl. 2, 126; T.Vreemd. 2002, afl. 4, 379, noot JADOUL, L. Verder stelt de wet niet dat de werkzoekende beschikbaar dient te zijn voor een voltijdse betrekking. Indien de echtgenote van verzoeker inmiddels reeds deeltijds arbeid heeft verricht in twee onderbroken tewerkstellingen aan 12 uur per week, dan toont dit aan dat de inschrijving van Mevrouw (K.) ter dege kan uitmonden in een betrekking, dermate dat zij tot op heden reële kans maakt op tewerkstelling. Aldus voldoet zij in se reeds aan de voorwaarden van art. 40 § 4, 1°.

Mevrouw (K.) is in oktober 2010 bevalen, maar is inmiddels opnieuw ingeschreven als werkzoekende, hetgeen normaliter zal uitmonden in minimaal een deeltijdse tewerkstelling. Mevrouw (K.) brengt in haar stukkenbundel, gevoegd bij haar verzoekschrift tot vernietiging bewijs bij dat zij nog steeds is ingeschreven als werkzoekende bij de V.D.A.B.

4. Mevrouw (K.) werpt op dat de gemachtigde van de minister door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, de artikelen 7.3. en 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG schendt, en geen rekening houdt met rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de EG. Verzoeker heeft inderdaad voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij en zijn echtgenote tijdens hun verblijf in België ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van België: Verzoeker heeft immers vast voltijds werk met een vast loon dat het leefloon van het sociale bijstandsstelsel in België "ruim overtreft, hetgeen wordt bewezen aan de hand van de loonbrieven en de arbeidsovereenkomst in hoofde van verzoeker.

De verwerende partij heeft met deze gegevens geen rekening gehouden /hier niet naar gevraagd doch zonder meer t.a.v. verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen met als gevolg dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster en de beslissing in hoofde van de echtgenoot van verzoekster een schending inhoudt

van artikel 7.1. b) en 7.2. Richtlijn 2004/38/EG. Ook indien men de situatie van verzoekster - zoals de bestreden beslissing doet - bekijkt vanuit het perspectief van de EU-werknemer, is de bestreden beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten strijdig met artikel 7.1. a) in samenhang gelezen met artikel 7.2 voor w.b. de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekster en in samenhang gelezen met artikel 7.3. c) in samenhang gelezen met artikel 14.2 en artikel 14.4. a) en b) Richtlijn 2004/38/EG. Samenlezing van al deze artikelen komt hierop neer dat een EU-burger die na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar - verzoekster heeft dergelijke arbeidsovereenkomsten gehad hetgeen bewezen wordt door de bijgebrachte arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeidsinterim (stuk 8, 9 en 10) - onvrijwillig werkloos wordt -hetgeen in casu ook het geval is vermits het niet aan Mevrouw (K.) ten kwade te duiden is dat zij niet verder kon werken - en zich inschrijft bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening - verzoekster is, zoals blijkt uit het bijgebrachte inschrijvingsbewijs van de VDAB, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 12 en 13) -, de status van werknemer minstens zes maanden behoudt. In casu heeft de verwerende partij deze periode van zes maanden echter niet afgewacht doch heeft de verwerende partij meteen aan verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hetgeen dus strijdig is met artikel 7.1. in samenhang gelezen met artikel 7.2, artikel 7.3.c). en artikel 14.2 en 14.4 a) Richtlijn 2004/38/EG. In elk geval handelt de verwerende partij door het betekenen aan verzoekster en haar echtgenoot van een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG dat bepaalt dat "...kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van de burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien ..de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld..." Afgezien van het feit dat de echtgenoot van verzoekster inderdaad vast voltijds werk heeft, kan verzoekster inderdaad aantonen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld. Bovendien is Mevrouw (K.), zoals reeds gezegd, ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, hetgeen bewijst dat Mevrouw (K.) inderdaad nog werk zoekt en haar kansen om tewerk gesteld te worden reëel zijn. De bestreden beslissing en de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenote van verzoeker houdt dus ontegenzeggelijk een schending in van artikel 14.4. b) Richtlijn 2004/38/EG (...).

en: "(...) Verzoeker wenst er in dit kader nog op te wijzen dat de verwerende partij en trouwens ook andere staten reeds meerdere malen zijn veroordeeld door het Hof van Justitie voor dit "automatisch" afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten, aan EU-onderdanen die niet tijdig de nodige documenten voorleggen om hun vestigingsaanvraag te staven. Op de website www.vreemdelingenrecht.be (stuk 22) staat hierover het volgende te lezen; "... Wanneer binnen de 5 maanden geen bewijs van tewerkstelling of zelfstandige activiteit wordt geleverd, zal de vestiging geweigerd worden en wordt een Bijlage 20 afgeleverd met een bevel om het grondgebied te verlaten. België werd veroordeeld door het Hof van Justitie voor dit "automatisch" afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten, aan EU-onderdanen die niet tijdig de nodige documenten voorleggen om hun vestigingsaanvraag te staven. Volgens het Hof moet België rekening houden met de mogelijke redenen waarom de EU-onderdaan niet de nodige administratieve stappen heeft gezet en nagaan of hij toch niet in staat is aan te tonen dat hij een verblijfsrecht heeft. Een automatisch BGV na een termijn van 5 maanden is dus voortaan uit den boze. Sinds 1 mei 200 kan België sowieso geen verwijderingsmaatregelen meer treffen ten aanzien van burgers van de Unie en hun niet-EU familieleden, omdat Richtlijn 2004/38 nog niet werd omgezet.. Richtlijn 2004/38 die uitdrukkelijk bepaalt dat een lidstaat geen verwijderingsmaatregel kan nemen ten aanzien van een burger van de Unie die werkzoekende is zolang deze kan bewijzen dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft om werkte vinden... In geen geval zal er nog een vaste termijn mogen gebruikt worden waarbinnen de EU-burger werk moet vinden. Het verblijfsrecht van een werkzoekende moet immers geval per geval beoordeeld worden... Verzoekster verwijst daartoe naar de volgende arresten van het Europees Hof van Justitie arrest C-292/89 d.d. 26.02.1991: " De bepalingen van het gemeenschapsrecht inzake het vrije verkeer van werknemers staan niet in de weg aan een wettelijke regeling van een Lid-Staat, die bepaalt dat een onderdaan van een andere Lid-Staat die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden - met de mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk geeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoonst dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. " arrest C-171/95 d.d. 23.01.1997: "Artikel 6, lid 1, derde streepje, van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980, betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, moet aldus worden uitgelegd, dat een Turks werknemer die gedurende meer dan vier jaar legaal op het grondgebied van een Lid-Staat heeft gewerkt, vrijwillig besluit zijn arbeid op te geven om in dezelfde Lid-Staat nieuw werk te

zoeken en er niet in slaagt onmiddellijk een andere arbeidsverhouding aan te gaan, recht heeft gedurende een redelijke termijn in de Lid-Staat te verblijven om nieuwe arbeid in loondienst te zoeken, voor zover hij tot de legale arbeidsmarkt van de beirokken Lid-Staat blijft behoren en, in voorkomend geval, de voorschriften van de in die staat vigerende regeling naleeft, bij voorbeeld door zich als werkzoekende in te schrijven en zich ter beschikking van het arbeidsbureau te stellen. Hei staat aan de betrokken Lid-Staat en, bij gebreke van een regeling dienaangaande, aan de aangezochte nationale rechter om een dergelijke redelijke termijn te bepalen die evenwel toereikend moei zijn om de reële kansen van de belanghebbende om nieuwe arbeid te vinden niet in gevaar te brengen. "

- arrest C-344/95 d.d. 20.02.1997: "Door onderdanen van andere Lid-Staten die in België werk zoeken, te verplichten het grondgebied na een termijn van drie maanden te verlaten, ...is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 48 EG-Verdrag en richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap, "arrest C-408/03 d.d. 23.03.2006: "a) Door bij de toepassing van richtlijn 90/364 op de onderdanen van een lidstaat die aanspraak maken op rechten die voortvloeien uit die richtlijn en uit artikel 18 EG, de inkomsten van een in de lidstaat van ontvangst wonende levensgezel buiten beschouwing te laten wanneer niet voor de notaris een overeenkomst met een bijstandsclausule is gesloten, is het Koninkrijk België de krachtens voornoemd artikel 18 EG en voornoemde richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen;b) Door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, is het Koninkrijk België de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365. "Door aan verzoekster en haar echtgenoot automatisch - zoals in casu is gebeurd - de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten, schendt de bestreden beslissing de hiervoor vermelde interne en Europese wetgeving en rechtspraak. (...)" Artikel 7.3. van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: ...c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden(...)."

- Artikel 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt het volgende:

"(...) 4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

c) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

d) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld. (...)"

In zijn arrest C-408/03 van 23 maart 2006 heeft het Hof van Justitie van de EG het volgende bepaald:

"(...) 67 Met haar tweede grief nu verwijt de Commissie de Belgische wetgeving dat, wanneer de onderdaan van een lidstaat niet binnen een bepaalde termijn de voor de afgifte van de verblijfskaart vereiste documenten overlegt, dit automatisch leidt tot de afgifte van een bevel tot verwijdering. 68 Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verieend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. 69 Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt. 70 In dit verband is het irrelevant dat bevelen tot verwijdering in de praktijk niet onmiddellijk worden uitgevoerd. De Belgische wetgeving, met name de artikelen 45, 51 en 53 van het KB, bepaalt na welke termijnen de bevelen tot verwijdering uitvoerbaar worden. Hoe dan ook, het feit dat de bevelen tot verwijdering beweerdelijk relatief van aard zijn, neemt niet weg dat die maatregelen onevenredig zijn aan de ernst van de inbreuk en de burgers van de Unie ervan kunnen afhouden om hun recht op vrij verkeer uit te oefenen. 71 Gelet op een en ander, moet de tweede grief van de Commissie gegrond worden verklaard. 72 Vastgesteld moet dus worden dat het Koninkrijk België (...)

door in de mogelijkheid te voorzien om aan de burgers van de Unie die niet binnen een bepaalde termijn de vereiste documenten voor de verkrijging van een verblijfsvergunning hebben overgelegd, automatisch een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 2 van richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365."

Het bovenvermeld geciteerd arrest van het Hof van Justitie heeft weliswaar betrekking op artikel 2 van de richtlijn 90/364, artikel 4 van richtlijn 68/360, artikel 4 van richtlijn 73/148, artikel 2 van richtlijn 93/96 en artikel 2 van richtlijn 90/365, maar voormelde richtlijnen werden als het ware "opgeslorpt" door richtlijn 2004/38/EG, die blijkens zijn vierde inleidende considerans tot doel heeft de sectorale en fragmentaire benadering van het recht van vrij verkeer en verblijf te verhelpen en de uitoefening van dit recht te vergemakkelijken, door voormelde richtlijnen samen met een aantal andere reglementaire bepalingen te gieten in één enkel wetgevingsbesluit. In deze dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat automatisch door de gemachtigde van de minister werd uitgereikt, nadat hij vastgesteld had dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als werknemer, strijdig is met artikel 7.3. en 14.4 van Richtlijn 2004/38/EG.

Door de automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster, voorzien in artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, kan er immers geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de verzoekster de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat zij eventueel toch in staat is aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht haar verblijfsrecht afhankelijk stelt. De automatische afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat niet uitgesloten wordt dat er een verwijderingsmaatregel getroffen wordt ten opzichte van een burger van de Unie die kan bewijzen dat hij nog immer werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld, wat strijdig is met artikel 14.4. van richtlijn 2004/38/EG of dat een burger van de Unie zijn status van werknemer verliest, ook al voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 7.3. van richtlijn 2004/38/EG.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 4421 van 3 december 2007 in de zaak X / II

Voldoende bestaansmiddelen

Art. 40 § 4 2°: hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Verzoeker geniet een voltijds inkomen in Nederland en voldoet aan alle sociale plichten vanuit zijn tewerkstelling.

Dhr. (D.) brengt zijn loongegevens bij van de afgelopen maanden, te weten;

- December 2010	(netto)	€1.401,40
- Januari 2011	(netto)	€1.650,47
- Februari 2011	(netto)	€1.594,65

Verder geniet Dhr. (D.) een vakantietoeslag van 8% op zijn loon volgens de verklaring van zijn werkgever."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De eerste bestreden beslissing vermeldt de juridische overwegingen waarop ze steunt en bevat eveneens uitgebreide feitelijke motieven. Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig opwerpen dat er sprake is van een "zeer korte motivering en onvoldoende onderzoek." De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoekers kunnen in deze niet dienstig de schending op zich inroepen van artikel 18, lid 1, EG-Verdrag (artikel 21 VWEU) dat voorziet in een recht op vrij verkeer van de burgers van de Unie, aangezien deze bepaling verwijst naar beperkingen en voorwaarden die bij dat Verdrag en de bepalingen ter uitvoering ervan zijn vastgesteld. Het Hof van Justitie heeft diverse malen bevestigd dat het recht van vrij verkeer van de burgers van de Unie niet onvoorwaardelijk is, maar aan beperkingen en voorwaarden kan worden gebonden, die in het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin met name arresten van 11 april 2000, Kaba, C-356/98, Jurispr. blz. I-2623, punt 30; 6 maart 2003, Kaba, C-466/00, Jurispr. blz. I-2219, punt 46, en 10 april 2008, Commissie/Nederland, C-398/06, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 27).

3.6. Blijkens het administratief dossier maakte verzoekster op 8 december 2010 de volgende stukken over ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag:

“Werkgeversattest, loonfiches 01/08/2010-31/08/2010, 01/09/2010-30/09/2010, intentieverklaring ‘actief interim’, arbeidsovereenkomst dienstencheques Ozie bvba van 09/08/2010 tot 08/09/2010 en 09/09/2010 tot 07/10/2010 (12 uur per week), inschrijvingsbewijs VDAB, aangifte papieren RVA.”

3.7. Uit de bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster blijkt dat ze steunt op twee motieven:

1. enerzijds worden de stukken beoordeeld die verzoekster binnenbracht en die haar activiteiten als werknemer betroffen; kernpunt van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent is *“Op het moment dat ze de documenten voorlegde, waren ze reeds achterhaald”*;
2. anderzijds wordt nagegaan of verzoekster in aanmerking komt voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende; op dit punt oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris:
 - a) *“Enig recent bewijs van inschrijving bij de VDAB voegde betrokkene echter niet toe toen ze op 8.12.2010 uiteindelijk kwam aanzetten met de bewijsstukken aangaande haar activiteiten”*
 - b) *“noch enig bewijs dat ze de een reële kans op tewerkstelling maakt. Een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor kan moeilijk als een afdoende bewijs dienaangaande worden beschouwd, omdat zo’n inschrijving geen enkele garantie inhoudt aangaande een toekomstige tewerkstelling.”*

3.8. Verzoekers betwisten het gestelde in punt 3.7.1. niet. Waar verzoekers opmerken dat *“de wet niet (stelt) dat de werkzoekende beschikbaar dient te zijn voor een voltijdse betrekking”* dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien de eerste bestreden beslissing dit ook niet stelt. Waar verzoekers opmerken *“Indien verzoekster inmiddels reeds deeltijds arbeid heeft verricht in twee onderbroken tewerkstellingen aan 12 uur per week, dan toont dit aan dat de inschrijving van verzoekster ter dege kan uitmonden in een betrekking, dermate dat zij tot op heden reële kans maakt op tewerkstelling. Aldus voldoet verzoekster in se reeds aan de voorwaarden van art. 40 § 4,1°.”* dient de Raad op te merken dat de reële kans op tewerkstelling bezwaarlijk kan gepuurd worden uit een afgelopen tewerkstelling in het verleden. Bovendien heeft dit betoog slechts betrekking op het gestelde in punt 3.7.2.b en brengen verzoekers niets in tegen het gestelde in punt 3.7.2.a. Waar verzoekers opmerken *“Verzoekster is in oktober 2010 bevallen, maar is inmiddels opnieuw ingeschreven als werkzoekende, hetgeen normaliter zal uitmonden in minimaal een deeltijdse tewerkstelling. Verzoekster brengt in haar stukkenbundel bewijs bij dat zij nog steeds is ingeschreven als werkzoekende bij de V.D.A.B”* dient de Raad op te merken dat de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat zij de eerste bestreden beslissing trof. De Raad kan als annulatierechter niet verzoekers’ aanvragen tot vestiging gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij op basis van stukken die voor het eerst aan de verzoekschriften worden toegevoegd. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoekers om opnieuw een vestigingsaanvraag te doen indien ze van oordeel zijn is dat ze beschikken over de vereiste documenten om een dergelijke aanvraag in te dienen.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Het dossier bevat geen enkele aanwijzing dat verzoekster een vestigingsaanvraag indiende op grond van artikel 40, §4, 2°, van de Vreemdelingenwet – dat de omzetting naar Belgisch recht vormt van artikel 7.1 b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burger-

schapsrichtlijn) – als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, verwijzend naar de middelen van bestaan van haar echtgenoot. De Raad herhaalt dat de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken of elementen waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat zij de eerste bestreden beslissing trof. De Raad kan als annulatierechter niet verzoekers' aanvragen tot vestiging gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij op basis van stukken of elementen die voor het eerst aan de verzoekschriften worden toegevoegd of in de verzoekschriften worden ontwikkeld. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoekers om opnieuw een aanvraag tot vestiging te doen indien ze van oordeel zijn is dat ze beschikken over de vereiste documenten om een vestigingsaanvraag in te dienen.

3.10. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers een uitgebreid betoog voeren dat ze volledig ontlene aan een andere zaak waarin de Raad uitspraak gedaan heeft en letterlijk citeren uit het arrest nr. 4421 van 3 december 2007 in de zaak 13 902, waarnaar verzoekers ook verwijzen in hun verzoekschrift. Verzoekers laten echter na het voormelde arrest te 'vertalen' en te concretiseren naar hun zaak. Zo werd artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit dat besproken werd in het voormelde arrest nr. 4421 van de Raad vervangen door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en voorziet dit niet langer in de *"automatische afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten"*. Het komt de Raad niet toe om ten behoeve van verzoekers de vertaling van dit arrest te maken naar de actuele vreemdelingenreglementering. Verzoekers verliezen tevens uit het oog dat het voormelde arrest nr. 4421 van 3 december 2007 gewezen werd op het ogenblik dat de omzetting van de Burgerschapsrichtlijn in Belgisch recht via de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet nog niet in werking was getreden. Ondertussen is deze wel in werking getreden. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit op geen enkele wijze aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 69 283 en 69 311 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA